

Ivan Ćurić (priređio)

## Bogoslovno sjemenište Đakovo 1806.–2006. / slikom kroz povijest i sadašnjost o 200. obljetnici postojanja

Bogoslovno sjemenište Đakovo, Đakovo, 2006.

Dvjesto godina postojanja Bogoslovnog sjemeništa s filozofsko-teološkim učilištem bilo gdje, a posebice u jednom gradiću veličine Đakova, jubilej je vrijedan svake pozornosti. Kada je 1806. godine biskup Antun Mandić osnovao Bogoslovno sjemenište s učilištem, ono je tada bilo prva ustanova takve vrste u Slavoniji. U proteklih dvjesto godina kroz njega je prošlo na tisuće studenata, budućih svećenika, i svi su oni dio svoje mladosti proveli u našem Gradu. Mnogi od njih svojim su djelovanjem - i to ne samo na planu vjere, već i kao pjesnici, književnici, publicisti i znanstvenici – na najbolji mogući način vratili ukazano im gostoprimstvo. Neki od bivših studenata u Gradu su proveli najveći dio svoga života, neki su se u njega povremeno vraćali, a poneki su u njemu ostali zauvijek. Svima njima koji su svoju sjemenišnu formaciju primili u Bogoslovnom sjemeništu posvećena je monografija *Bogoslovno sjemenište Đakovo 1806. – 2006. Slikom kroz povijest i sadašnjost o 200. obljetnici postojanja*.



Izlazak iz tiska ove monografije bila je samo jedna u nizu manifestacija s kojima se je prošle godine obilježilo značajni jubilej osnivanja Bogoslovnog sjemeništa. Nakon proslova mons. Josipa Bernatovića, rektora Katoličkog bogoslovnog fakulteta u Đakovu, i kraćeg obraćanja biskupa Marina povodom spomena na 6. studenoga 1806. godine, knjiga sadrži još samo dva, isto tako kraća teksta. Prvi je tekst Ivana Ćurića, priređivača monografije, u kojem je na sažet, pregledan, i nadasve instruktivan način iznio povijest Sjemeništa i istaknuo značajnije promjene koje su se u njemu dešavale sve do naših dana. Drugi tekst rad je arhitekta Dioniza Sunka objavljen 1914. godine u časopisu *Inženjer*. U tom radu on pojašnjava glavne principe koji su ga rukovodili da projektira upravo

takvu zgradu, te je opisuje iz kuta gledanja jednog arhitekta i povjesničara umjetnosti.

Fotografski zapisi čine glavninu knjige, a podijeljeni su u tri grupe. Prvu grupu čine zapisi vezani za stari franjevački samostan (u kojem je prvotno bilo sjedište Sjemeništa) i gradnju nove zgrade. U drugoj grupi fotografija dominiraju Sunkovi i Vancaševi nacrti za obnovu starog zdanja, odnosno gradnju novoga. U trećoj, obimom uvjerljivo najvećoj cjelini, nižu se fotografije koje su u proslavu kolokvijalno nazvane «Sjemenište: zajednica – Život – susreti».

Suvremene fotografije potpisao je Marin Topić, jedan od naših istaknutijih fotografa, i one uistinu izgledaju vrlo uvjerljivo. Tu ponajprije mislim na brojne interijere Sjemeništa. No, ako bi neke od mnoštva objavljenih fotografija ipak trebao istaknuti, istaknuo bi do sada malo poznate fotografije starog Sjemeništa, unutrašnjost stare sjemenišne crkve, te fotografiju gradnje novog Sjemeništa. Ova potonja čini mi se najznačajnijom jer, ako već nemamo fotografiju gradnje katedrale, ono barem da nam je dostupna fotografija gradnje jedne od najljepših secesijskih građevina istočno od Zagreba.

Svi oni koji žele posjedovati jednu lijepo složenu knjigu, s mnoštvom kvalitetnih i arhivski relevantnih fotografija, popraćenu kvalitetnim, nadasve informativnim tekstom, mislim da ovu knjigu trebaju što je moguće prije nabaviti. Oni pak koji su skloniji analitičkom, dubljem uvidu u stvari, čini mi se da ne mogu biti u potpunosti zadovoljni. Naime, s obzirom na iznimno važan događaj koji se obilježavao nije bilo lišeno smisla očekivati jednu cjelovitiju publikaciju koja bi osim slikovnog dijela ponudila i ambiciozniju stručno-znanstvenu elaboraciju o razvoju filozofsko-teološkog studija, odnosno kritičku valorizaciju arhitektonskog opusa Dioniza Sunka. Ako ne sveukupnu, ono barem projekta gradnje Bogoslovnog sjemeništa.

Borislav Bijelić